

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č. j. KrÚ 14592/2013/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013, č. j. 52 A 16/2013 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013, č. j. 52 A 16/2013-33, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č. j. KrÚ 14592/2013/ODSH/12, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice (dále jen „magistrát“) ze dne 5. 12. 2012, č. j. OSA/P-1248/12-D/51, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím magistrát uznal stěžovatele vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného, replika stěžovatele

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Dle stěžovatele byl důkazní prostředek videozáznam přestupku pořízený městskou policií získán v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 zákona č. 500/2000 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř.“), neboť k měření rychlosti vozidla došlo v místě, kde k tomu městská policie nebyla oprávněna (k měření mohlo dojít minimálně 50m od dopravní značky IS 12b „Konec obce“). Své tvrzení opřel o dva argumenty.

[4] V prvním namítl, že listina - stanovisko ÚO Policie České republiky Pardubice k žádosti na měření rychlosti vozidel pro rok 2012 (dále jen „stanovisko pro rok 2012“), z níž bylo zřejmé, že na daném úseku komunikace a v daném čase byla městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel, byla založena do správního spisu až v rámci odvolacího řízení. Žalovaný sice stěžovateli stanovisko pro rok 2012 zaslal k vyjádření, nicméně tento se nevyjádřil a již v odvolacím řízení poukázal na porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Dle stěžovatele se žalovaný s námitkou stěžovatele nevypořádal. Stěžovatel se současně neztotožnil s názorem krajského soudu, že „*zásadu dvojinstančnosti nelze vykládat tak dogmaticky*“. Jedná se o nový listinný důkaz, jenž měl být proveden v souladu s § 53 odst. 6 s. ř. přečtením účastníkům, což magistrát ani žalovaný neučinili. Nutnost takového postupu vyplývá i z dokumentu - závěru č. 72 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 15. 12. 2008.

[5] Druhý argument stěžovatele spočíval v nedostatečnosti a nepoužitelnosti internetových map na www.google.cz a www.mapy.cz (dále jen „internetové mapy“), podle kterých magistrát provedl do správního spisu obrazové zadokumentování umístění dopravní značky IS 12b „Konec obce“ a místa, kde bylo zaparkováno služební vozidlo městské policie. Internetové mapy lze používat výhradně k soukromým účelům a jejich použití správními orgány je v rozporu s licenčními podmínkami poskytovatelů. Poskytovatelé navíc nenesou žádnou odpovědnost za správnost údajů na internetových mapách. Dle stěžovatele bylo na správních orgánech, pokud internetové mapy použily jako „*jeden ze stěžejních důkazů k prokázání viny stěžovatel*“, aby prokázaly, že se v nich nevyskytují chyby; stěžovatel není povinen prokazovat jejich chybovost.

[6] Pro uvedené vady měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[7] Skutková zjištění v řízení učiněná byla navíc dle stěžovatele naprosto nedostatečná a došlo tak k porušení § 3 s. ř.. Správní orgány také nereflektovaly požadavek stěžovatele na provedení důkazu ohledáním na místě, kterýžto důkaz „*měl zodpovědět klíčovou otázku, zda měření rychlosti vozidel probíhalo v souladu s právními předpisy*“. Jedná se proto o důkaz opomenutý (stěžovatel tu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, sp. zn. 2 As 46/2005). Krajský soud se námitkou takto opomenutého důkazu nezabýval.

[8] Dle stěžovatele žalovaný současně v rozporu s § 50 odst. 4 s. ř. „*nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“.

pokračování

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti při odkazu na své rozhodnutí uvedl, že vydal rozhodnutí na základě úplných a přesně zjištěných skutečností a setrvává na svém právním názoru.

[10] Stěžovatel v replice k podanému vyjádření stručně odkázal na obsah kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda stěžovaný rozsudek či řízení, jež jeho vydání předcházelo, netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.A Námitka porušení zásady dvojinstančnosti a řádného neprovedení listinného důkazu

[12] Podstatou první námitky stěžovatele je tvrzení o porušení zásady dvojinstančnosti a porušení § 53 odst. 6 s. ř. v případě stanoviska pro rok 2012; současně stěžovatel namítl opomenutí námitky žalovaným.

[13] Nejvyšší správní soud se v první řadě neztotožňuje s tím, že se žalovaný k dané odvolací námitce nevyjádřil. Dle vyžádaného správního spisu žalovaný vycházel v odvolacím řízení ze stanoviska pro rok 2012. Měl současně za to (jak vyplývá z jeho rozhodnutí), že stanovisko pro rok 2012 není listinným důkazním prostředkem, nýbrž toliko jiným podkladem pro rozhodnutí, proto dle žalovaného magistrát neměl/nemá povinnost provést důkaz stanoviskem pro rok 2012 při ústním jednání. Dle žalovaného nebyl stěžovatel zkrácen na svých právech, neboť nesouhlas s obsahem stanoviska pro rok 2012 mohl vyjádřit v odvolacím řízení. S ohledem na uvedená zjištění Nejvyšší správní soud neshledal, že by ze strany žalovaného opomenutím odvolací námitky došlo k porušení stěžovatelových práv.

[14] Dále má Nejvyšší správní soud za správné závěry krajského soudu, dle nichž nebyla porušena zásada dvojinstančnosti a nedošlo ani ve vztahu ke stanovisku pro rok 2012 k vadě řízení před žalovaným (spočívající v řádném neprovedení listinného důkazu) mající za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v tomto směru dále připomíná a doplňuje stěžejní zjištění obsažená ve správním spise, jakož i úvahy a závěry krajského soudu.

[15] Stanovisko pro rok 2012 je aktem vydaným Policií České republiky na základě § 79a zákona o silničním provozu, určujícím úseky komunikací, na nichž byla městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Bylo do správního spisu vloženo magistrátem (až) před odesláním stěžovatelova odvolání žalovanému s tím, že v předchozím řízení magistrát omylem založil do správního spisu stanovisko Územního odboru Pardubice k žádosti Městské policie Lázně Bohdaneč ze dne 25. 1. 2011 (dále jen „stanovisko pro rok

2011“); ze stanoviska pro rok 2011 vycházel. Byť až v rámci odvolacího řízení, stěžovatel byl se stanoviskem pro rok 2012 seznámen, a to písemným doručením celého jeho znění; byla mu současně stanovena dostatečná lhůta k vyjádření (reagoval výslovným odmítnutím se vyjádřit).

[16] Nejvyšší správní soud již ve své předchozí judikatuře vyložil, a to ve vztahu k řízením, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, ustanovení § 82 odst. 4 s. ř. s ohledem na § 36 odst. 1 a § 50 odst. 3 s. ř. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, nebo ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Není tedy v rozporu se zákonem, pokud je v odvolacím řízení o přestupku účastníky předložen nebo správním orgánem opatřen další (nový) podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 50 s. ř., který přispěje ke zjištění stavu věci.

[17] Současně v odvolacím řízení o přestupku není, na rozdíl od řízení v I. stupni, zákonem stanovena povinnost nařídit ústní jednání (srov. § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 15 odst. 1, § 49 a § 93 odst. 1 s. ř.). V tomto kontextu je nutné rovněž interpretovat ustanovení § 53 odst. 6 s. ř. Důkaz listinou tedy není třeba vždy před správními orgány provádět při ústním jednání, jak tvrdí stěžovatel.

[18] Námitka o porušení zásady dvojinstančnosti má dle ustálené rozhodovací praxe prostor tam, kde je odňata reálná a efektivní možnost právně a skutkově argumentovat, tedy zejména v případech tzv. překvapivých rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 257/98, nebo nálezy ze dne 4. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 544/98, oba dostupné na www.usoud.cz); k odnětí možnosti stěžovatele vyjádřit se ke stanovisku pro rok 2012 však nedošlo (ostatně stěžovatel žádné výhrady proti stanovisku pro rok 2012 v odvolacím řízení, v žalobě, ani nyní v kasačním řízení neuvedl). Zásadu dvojinstančnosti řízení nelze vykládat ve smyslu nároku na dvě správní instance při posuzovaného každého z podkladů pro vydání rozhodnutí.

III.B Námitka neoprávněného použití a chybovosti internetových map

[19] Za neopodstatněnou považuje Nejvyšší správní soud i druhou námitku stěžovatele směřující proti užití internetových map správními orgány v jeho věci. Předně je třeba uvést, že námitka o porušení licenčních podmínek užitím internetových map k úřednímu účelu, je obecná a není zřejmé, jaká část a kterých licenčních podmínek měla být dle stěžovatele (přesně) porušena. Nadto stěžovatel nijak konkrétně netvrdil a ani nijak neprokázal, že by tisk a užití internetových map magistrátem a žalovaným byly v rozporu s právními předpisy ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř., resp. že by internetové mapy nemohly být použity jako podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř. Současně Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázka hypotetického porušení licenčních podmínek užitím internetových map byla pro rozhodnutí irelevantní. Užití internetových map správním orgánem bylo v dané věci nejen se zákonem souladné, ale i zřetelně účelné a příhodné z hlediska naplňování cílů spravedlivého přestupkového procesu.

[20] Jak již uvedl krajský soud, ani námitka o možné chybovosti daných internetových map nevede k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Je zřejmé, že správní orgány

pokračování

dospěly k závěru o vině stěžovatele z dalších důkazů v řízení provedených (zejména z fotodokumentace, videozáznamů a svědecké výpovědi), a nikoliv ze stěžovatelem zpochybňovaných podkladů - internetových map. Z důkazů provedených shledaly nepochybným závěr, že měření rychlosti vozidla stěžovatele proběhlo ve vzdálenosti odpovídající stanovisku pro rok 2012 (tj. minimálně 50 m od značky „Konec obce“). S jejich závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a neshledal tedy důvod pro přistoupení ke kasaci z důvodu nezákonnosti. Ze stěžovatelovy obrany není nadto zřejmé, v jakém směru se vlastně dle stěžovatele tisky internetových map na čl. 42 – 45 správního spisu rozcházejí se skutečností a v čem jsou nepřesné. Stěžovatel toliko setrval namítá možnou chybovost internetových map, (resp. neodpovědnost poskytovatelů internetových map za správnost) obecně. Stěžovatel zajisté není povinen prokazovat bezchybnost internetových map, jak ve své obraně tvrdí, nicméně jeho námitka o chybovosti map postrádající jakékoliv konkrétní tvrzení ve vztahu k tiskům internetových map v jeho přestupkové věci správními orgány užitých neměla pro rozhodnutí valný význam.

III.C Námitka opomenutého důkazu, nedostatečných skutkových zjištění a nepřihlédnutí ke všemu, co vyšlo v řízení najevo

[21] Stěžovatel dále namítl opomenutí jeho návrhu na provedení důkazu ohledáním na místě. Jak Nejvyšší správní soud zjistil z vyžádaného správního spisu, tento důkaz byl navržen v odvolání, a to ve vztahu k současnému zpochybnění použití internetových map magistrátem jako jednoho z důkazů ve věci. S námitkou stěžovatele se přitom již dostatečně vypořádal krajský soud ve svém rozsudku. Rovněž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byť žalovaný výslovně ve svém rozhodnutí neuvedl, že zamítá návrh na provedení důkazu ohledáním na místě, z jeho rozhodnutí je takový závěr zcela zřejmý. Žalovaný úřad i krajský soud se řádně zabývaly námitkami stěžovatele směřujícími proti užití internetových map jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí ve věci. Současně dospěly k závěru (na základě jiných provedených důkazů, zejména videozáznamů a fotodokumentace) o nepochybném dodržení zákonné vzdálenosti pro měření rychlosti vozidel a považovaly skutkový stav za spolehlivě zjištěný. Je zřejmé, že navržený důkaz místním šetřením by byl nadbytečný a nepřispěl by k novému objasnění skutečností potřebných pro rozhodnutí ve věci (závěr magistrátu i žalovaného by byl i při provedení důkazu šetřením na místě stejný). Z těchto důvodů proto nelze v dané věci hovořit o tzv. opomenutém důkazu, resp. nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, dostupný na www.usoud.cz). Výše uvedeným Nejvyšší správní soud v podstatě současně reaguje i na námitku stěžovatele o „nedostatečných skutkových zjištěních“; žádnou další konkrétní námitku, kromě neprovedení místního šetření, stěžovatel nevznísl. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, je nepřiléhavý již proto, že v tehdy projednávané věci nebyly provedeny žádné stěžejní a žalobcem navržené důkazy k vyřešení zásadní jeho námitky, a to za současného konstatování neunesení důkazního břemene žalobcem. V tehdejší věci nebylo tedy vůbec možno hovořit o tom, že by s ohledem na jiné další provedené důkazy bylo provedení důkazů žalobcem navržených nadbytečné a nepřispělo k objasnění skutkového stavu.

[22] Poslední námitku o porušení § 50 odst. 4 s. ř. tím, že „*nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“, stěžovatel při pouhé citaci zákonného ustanovení nijak nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud se takto formulovanou námitkou zabývat nemohl, neboť tu o kasační námitku nejde (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

[23] Vše uvedené shrnuje Nejvyšší správní soud následovně. Žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícím relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatele nebyla ve správním (přestupkovém) řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Krajský soud následným zamítnutím žaloby nedopustil se přehmatu, který by byl způsobilý přivodit zrušení stěžovaného rozsudku. Nejvyšší správní soud nadto konstatuje, že z celého správního spisu, spisu krajského soudu i z obsahu kasační stížnosti zřetelně vyplývá, že stěžovateli nijak nebylo v průběhu řízení správního i soudního bráněno předkládat jakékoliv jím za podstatné považované skutkové i právní výhrady, a to příkladmo počínaje prvotním tvrzením o tom, že automobil řídila osoba stěžovateli blízká, přičemž krátce před zastavením vozidla městskou policií došlo k výměně řidičů pro náhlou nevolnost řidiče původního, přes v odvolání uplatněném zpochybnění dostatečné identifikace vozidla a námitku údajné zaujatosti vyslýchaného svědka, až k námitce neprovedení či vadného provedení důkazů. Nejvyšší správní soud bez výhrad akceptuje, že stěžovatel byl oprávněn použít ke své obhajobě jakékoliv argumenty; to však neznamená, že by ve věci rozhodující úřady a soudy byly povinny tyto argumenty akceptovat. Přestupkové i následné soudní řízení jistě musí vykazovat rysy spravedlivého procesu; z toho však nevyplývá, že odmítnutí stěžovatelových námitek představuje nespravedlnost. Skutečnosti rozhodné pro vinu a trest za přestupek stěžovatelem spáchaným byly objasněny způsobem zákonným a ani právní závěry z nich vyvozené ničím neporušily žádné stěžovateli náležející veřejné subjektivní právo. Právem stěžovatele není, aby ve věci bylo rozhodnuto způsobem, který on považuje za správný, ale aby v řízení, jehož byl účastníkem, nedošlo k nezákonným, resp. protiústavním zásahům do jemu zaručených práv. K ničemu takovému však, jak již uvedeno, nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Pro uvedené Nejvyšší správní soud nedůvodnou kasační stížnost dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[25] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu

pokračování